בית אהרן — ויקרא

ויקרא אל משה. איתא במדרש. מהיכן קרא לו מאוהל מועד. יהא שמו הגדול מבורך שמניח את העליונים ומשרה שכינתו במשכן שעשה משה בשביל אהבתן של ישראל. וכן אמר שלמה. האומנם ישב אלקים על הארץ הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך. למעלה כתיב ויקרא אלקים לאור יום. וכאן כתיב ויקרא אל משה. מי גדול השובה או הנשבה. אמר הקב"ה משה בעולם הזה עשיתיך ראש לכל הצדיקים ולעתיד ג"כ ויתא ראשי עם וכו':

הנה נוכל לומר שזהו פי' של א' זעירא דויקרא. כי זה ידוע שהקב"ה נקרא אל"ף שהוא אלופו של עולם והוא אחד מקודם בריאת העולם וגם כשברא את העולם רצונו הכל לקשר כל העולמות לאחדותו הפשוט למיהוי אחד באחד. וזהו עיקר גבורתו של הקב"ה שצמצם שכינתו מאורו הגדול בזה העולם השפל. שע"י עשיות המצות בזה יתעלה כבודו יתברך למהוי אחד באחד כמו שאמרנו בשבת העבר אשר כל האותיות הכל הוא מספר א'. היינו אות ב' הוא שני אלפי"ן. וכן ג' שלשה אלפי"ן וכן כולם עד שנעשה מספר אל"ף. והיינו שיתא אלפי שנין הוה עלמא. וזהו עיקר רצונו של הקב"ה שע"י כל המצות שאדם עושה בעשיות גשמיות וגם ע"י אכילה ושתיה. כידוע ששולחנו של אדם מכפר עליו. יתעלה הכל לרצונו הפשוט. וזהו ויקרא אל"ף זעירא. וזהו האומנם ישב אלקים על הארץ. היינו שכל בחי' קטנות שנקרא ארץ מייחד כביכול ב"ה וב"ש ע"י רעותא דלבא להעלות הכל כנ"ל כפי שדברנו. הגם שמלא כל הארץ כבודו והשמים ושמי השמים לא יכלכלוך. עכ"ז זהו תכלית בריאת עולמו היה רק שיתעלו כל הנ"ק היינו רפ"ח ניצוצין לתכלית השלימות הגדול:

ולזה איתא במדרש. כלום יש פחר מתאוה לכלי חרס. היינו רפ"ח ניצוצין. פח"ר אותיות רפ"ח. ולהשלים הכל להאדם כי האל"ף מן הא"דם וכן האל"ף מן א"ני הם מראשית הבריאה ועד סוף. אני ראשון ואני אחרון. ולזה כתיב ויקרא א' זעירא. כי אצל משה כתיב וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון. היינו שייחד כל העולמות מראשית המחשבה שזה נקרא אלופו של עולם עד סוף כל המדרגות היינו אפילו שלשול קטן שבים שזה נקרא א' זעירא. וייחד הכל לרצונו הפשוט. ואח"כ ויתא ראשי עם. היינו שהביא כל אורות העליונים לזה העולם. וייחד הקב"ה שכינתו במשכן שעשה משה והי' במשכן כל מיני מתכות היינו אל"ף זעירא. ועיקר כוונתו היה הכל נגד כל הבחי' מאורות ומדות העליונים הרמוזים בזהב וכסף ובכל מיני מתכות שהיו במשכן. ולזה איתא במדרש. כתוב למעלה ויקרא אלקים לאור יום וכו'. ואיתא אור שברא הקב"ה בששת ימי בראשית גנזו לצדיקים לעתיד לבא. ולכאורה תמוה א"כ למה בראו לכתחילה רק האמת כל האורות שנמצא בזה העולם מאז ועד ביאת משיחנו בב"י הכל הוא התגלות אורו י"ת מעט מעט וזהו האור שצדיקים משיגים ע"י התקשרותם להקב"ה. ועוד לזה ברא הקב"ה זה האור כדי שיחפש אח"כ כל אדם את האור הגנוז. וזה ברור כשיתיגע האדם להשיג אור פנימית בוודאי יעזור לו הש"ת וישיג את האור הגנוז כל חד

לפום שיעורא דיליה ויגעתי ולא מצאתי אל תאמין. ובאמת אין שום בריה יכול להשיג אורו של הקב"ה רק מזה העולם דווקא ולכוין בכל הענינים להעלות הכל לשרשם וזהו ג"כ א' זעירא. ולייחד הכל שיהי' אחד באחד. וזה הי' בחי' משרע"ה ג"כ והשיג בזה העולם אורו של הקב"ה הגנוז והשלים את האדם. כידוע הכוונות של ספירה. ומשה השיג את כל המ"ט שערים וקישר כל העולמות להקב"ה: וזהו פי' המדרש. כתיב למעלה ויקרא אלקים לאור יום וכאן כתיב ויקרא אל משה. וצימצם כביכול אורו שישיגו כ"א לפי מדרגתו הנקרא א' זעירא. וכמ"כ. ויקרא אל משה היינו כנ"ל שהעלה כל העולם כולו השפל הזה שנקרא ג"כ א' זעירא לרצונו הפשוט. וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק ספון. צדקת י"י עשה. היינו הצדקה שהקב"ה עושה עם ישראל עשה משה ג"כ. ומשפטיו עם ישראל. כי משה הוא הדעת של כל ישראל. וזה ידוע כי בכל בחי' יש דעת למעלה ובאמצע ולמטה וזהו ג' אלפין א' רברבא וא' זעירא וא' אמצעית:

ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגו'. איתא במדרש זהו שאמר הכתוב טוב מלא כף נחת ממלא חפנים עמל ורעות רוח. טוב מלא כף נחת. זה יום השבת. ממלא חפנים עמל אלו ששת ימי המעשה. עכ"ל:

ונוכל לומר. כי יש ה' מיני מנחות כנגד ה' ברכי נפשי שאמר דהע"ה. כי יש ה' בחי' באדם. נפש. רוח. נשמה. חיה. יחידה. ובכל אחד יש כל חמשה דברים הנ"ל. היינו בנפש יש נפש רוח כו'. וכן ברוח. וכן בכולם. וקרבן מנחה הוא כנגד הנפש. ע"כ יש בה ה' מינים. זהו מלא כף נחת. וכף יש לו ב' פירושים. א' כף הוא כ"ף כתר. כי מן המדריגה התחתונה יש בכח לבא אל המדריגה העליונה. והב'. כף הוא ל' יד וביד יש ה' אצבעות כנגד ה' מינים שבמנחה וכנגד ה' המדרגות וכנגד ה' ברכי נפשי וכו'. ולזה אומר הכתוב טוב מלא כף נחת. והאיך יכול לבא אל הנחת דברי חכמים בנחת נשמעים ובזה יכולים לבוא אל הנחת. והיינו ממלא חפנים עמל כו'. היינו מהעמל שהאדם עמל בתורה. ורעות רוח. יש לו ג"כ שני פירושים. א' ל' רצון. היינו רעותא דלבא שהוא עמל בתורה ברעותא דלבא. ב' רעות מלשון שברון היינו שאין באפשרי לבא לרעותא דלבא עד שיהיה לו מקודם שברון לב לפני הקב"ה באמת. וזהו כוונת המדרש. טוב מלא כף נחת זהו יום השבת. ואיך יכול לבוא לקבל שבת כדבעי. ממלא חפנים. היינו מששת ימי המעשה. בעמלה של תורה ברעות רוח כפי השני פירושים הנ"ל אזי יכול לבא לקבל שבת בנחת. ולזה הוא כוונת המדרש שפתח ונפש כי תקריב. כי מי הוא המביא מנחה עני. והעני כשמביא המנחה מביא בעמל וברעותא דלבא ובשברון רוח. ולזה כתיב ונפש כי תקריב: